

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Monori Ügyvédi Iroda (7621 Pécs, Jókai u. 25., ügyintéző: dr. Monori Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Bihari J. u. 16., ügyintéző: dr. Havasi Karolin ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen biztosítási szolgáltatás megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 8.G.20.988/2007/42. számú ítélete ellen az alperes 43. sorszámú fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 180.000 (száznolcvanezer) forint fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes tulajdonában van a p.-hrsz.-ú P., N. u.szám alatti „lakóház, kereskedelmi egység és iroda” minősítésű ingatlan. Ennek utcafrontra nyíló „U” alakú felépítményi része kereskedelmi célokat szolgál, az építmény két szárnya a belső udvarra nyílik. A felperes 2000. január 3-án bérleti szerződést kötött a B. Kft.-vel, amelynek a tagja. A szerződéssel a kft.-nek bérbe adta az ingatlanban lévő irodákat a hozzájuk tartozó mellékhelyiségekkel, raktárral és közlekedővel. Ezek alapterületét 129 m²-ben jelölték meg. A kft. a gazdasági tevékenységéhez ténylegesen csak az utcafronti épületrészt használta.

A kft.-nek P., a L. utcában is van egy telephelye. Erre a telephelyre a N. Kft. biztosításközvetítő közreműködésével 2003. július 1-jén vagyont biztosítási

szerződést kötött az alperes jogelődjével, a Q. Rt-vel. 2004. szeptemberében a biztosítási szerződést a kft. ki akarta egészíteni a felperestől a használatába kapott P., N. u. ...szám alatti ingatlanrészre is. Ennek lebonyolításával a biztosításközvetítőt bízta meg. 2004. szeptember 15-én a biztosító írásban közölte a biztosításközvetítővel a kért módosítást rögzítve azt is, hogy ezt a tartalmat vezetik rá a kötvényre. Eszerint a módosított szerződésre is irányadók a biztosító GSZK szabályzatának feltételei. A módosításban a P., N. utcai telephely II. telephelyként (iroda) kerül megnevezésre, a második telephely épületértéke 30 millió Ft, az önrész káreseményenként 10.000,- Ft. A kft. a módosítást ezzel a tartalommal jóváhagyta. Az elfogadásról szóló cégszerű aláírással ellátott nyilatkozatát még ezen a napon rávezette a biztosító által megküldött iratra. Ezt követően a biztosító a módosított biztosítási kötvényt kiállította.

A biztosító által alkalmazott Gazdálkodó Szervezetek Kárbiztosításának Szabályzata (GSZK) 34/a. pontja alapján a biztosított tulajdonát képező számviteli nyilvántartásban szereplő tárgyi eszközök esetén az eredeti állapot helyreállítását szolgáló teljes javítási költség kerül térítésre a mérlegben kimutatott érték erejéig. A 35. pont szerint a nem a biztosító tulajdonában lévő tárgyi eszközökben, így a bérelt épületekben előállott károkat a biztosító káridőponti (avult) értéken téríti meg. A térítési érték felső határa a biztosítási érték megjelölés összege.

2005. február 27-én a P., N. u. szám alatti utcafronti épület tetőterében tűz ütött ki. A tetőtéri iroda teljesen kiégett, a lépcsőházban is a lambéria nagy része károsodott, az alsó szinten is károsodott az iroda. A nettó javítási költség a kár időpontjában 5.991.189,- Ft lett volna.

A kft. a kárt a biztosítónak bejelentette, kérve a biztosítási szolgáltatás teljesítését. 2005. május 6-án kelt levelében a biztosító értesítette a kft.-t a biztosításközvetítőn keresztül arról, hogy a károsodott ingatlan a felperes tulajdona. A jelzett címen a kft. a kötvényben foglaltakkal ellentétben nem rendelkezik saját tulajdonnal, ezért az épületkárt biztosítottság hiányában nem áll módjában megtéríteni.

A biztosító 2008. július 5-én 2008. október 1-jei hatállyal a teljes nem életbiztosítási szerződés állományát átruházta az alperesre. A kft. a biztosítási szerződésen alapuló követelését 2009. január 15-én a felperesre engedményezte.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Ptk. 536.§ (1) bekezdése és 548.§-a alapján 9.653.758,- Ft és ennek 2005. február 28. napjától számított kamatai megfizetésére. Utóbb keresetét 7.723.006,- Ft-ra és ennek 2005. június 22-től számított kamataira a keresetét leszállította.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felek között a kereset tárgyává tett károsodott vagyontárgyra vonatkozó biztosítási szerződés nem jött létre, mert a kft. a perbeli telephelyre - idegen tulajdonú épületekre - nem kötött biztosítást. Arra az esetre, ha a biztosítási szerződés a perbeli ingatlanra vonatkozóan létrejött volna, azt a Ptk. 210.§ (1) bekezdésére hivatkozással megtevesztés miatt megtámadta. A biztosító kockázatvállalását jelentősen

befolyásoló körülmény az ingatlan tulajdoni helyzete. Ebben a kérdésben a szerződő fél a biztosítót a szerződéskor megtévesztette. Arra az esetre, ha a biztosítási szerződés érvényesen jött volna létre, hivatkozott arra, hogy a biztosított vagyontárgy valós értéke a biztosítási kötvényben megjelölt biztosítási összeget meghaladta, a vagyontárgy alulbiztosított volt.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adott és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.981.189,- Ft-ot és ennek 2005. június 21. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre, minden késedelemmel érintett naptári félévire a félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű kamatát. Az ítéletében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes jogelődje a kft. által biztosított vagyontárgyakat a kötvényen saját tulajdonú vagyontárgyakként tüntette fel. Tény, hogy a károsodott épület nem a biztosítási szerződést kötő kft., hanem a felperes tulajdonában van. Ugyanakkor a biztosítási szerződés 2004. szeptemberi módosításakor a módosítási igény visszaigazolásában nem szerepel, hogy a biztosított II. számú telephelye a kft. saját tulajdona lenne. Elfogadó nyilatkozatát a saját tulajdonra utalást nélkülöző szerződésmódosítási tartalomra vezette rá. A biztosító elfogadó nyilatkozatát a kötvény kiállítása pótolta. A kötvény az ajánlat tartalmától eltért, de ezt az adatot a biztosító nem a kft. vagy a biztosításközvetítő nyilatkozata alapján, hanem rajtuk kívülálló okból emelte be a kötvénybe. Az eltérésre a kötvény kiszolgáltatáskor írásban nem hívta fel a szerződő fél figyelmét, így a Ptk. 538.§ (1) bekezdése alapján a szerződés az ajánlat tartalmának megfelelően érvényesen jött létre.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a peradatokból nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a kft. vagy a megbízásából eljáró biztosításközvetítő tévesztette volna meg a biztosítót a biztosított vagyon tulajdoni helyzetét illetően, de az sem állapítható meg, hogy az olyan lényeges körülmény lenne, ami akár tévedés címén is érvénytelenné tenné a biztosítási szerződést. Nyilvánvalóan nem függ attól a biztosítási események kockázatának mértéke, hogy a biztosított vagyontárgy a szerződő saját tulajdonában vagy másnak a tulajdonában van-e, hiszen vagyonbiztosítási szerződést a Ptk. 548.§-a alapján eleve csak olyan személy köthet, aki a vagyontárgy megóvásában érdekelt, vagy aki a szerződést érdekelt személy javára köti. A vagyontárgy tulajdoni jellegének kizárólag a biztosítási szolgáltatás mértéke szempontjából van jelentősége. A biztosító a magasabb biztosítási összeghez a saját tulajdon alapján számított teljes helyreállítási értékhez viszonyított biztosítási díjat szedett be a szerződő féltől, míg helytállási kötelezettsége csak az alacsonyabb biztosítási díjnak megfelelő alacsonyabb biztosítási szolgáltatási összegre terjed ki. Ez a különbség bizonyosan nem olyan lényeges szerződési feltétel, amelynek hiányában a biztosító nem kötötte volna meg a biztosítási szerződést. A felek jogelődei között érvényesen létrejött biztosítási szerződés alapján az alperes köteles a felperesnek biztosítási szolgáltatást teljesíteni a Ptk. 536.§ (1) bekezdése alapján a GSZK 35. pontja szerinti mértékben. Ennek összege az önrész levonása után 5.981.189,- Ft. Ennek teljesítésével a Ptk. 298.§ a) pontja alapján a biztosító 2005. június 22-én késedelembe esett, ezért a Ptk. 301/A.§ rendelkezései szerint késedelmi kamat megfizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 553.§ (2) bekezdését nem találta alkalmazhatónak a felek jogvitájára. A károsodott biztosított vagyon biztosításkori nettó értéke 30.685.912,- Ft volt, az ennek megfelelő biztosítási összeg 30 millió Ft volt, a két összeg közötti különbség olyan csekély mértékű, amely nem indokolja a Ptk. 553.§ (2) bekezdésének alkalmazását.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a keresetet utasítsa el. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az alperes jogelődje nem a felperes jogelődje vagy a biztosításközvetítő nyilatkozata alapján, hanem rajtuk kívül álló okból emelte be a kötvénybe azt, hogy a perbeli épületet, mint sajátot biztosította a felperes jogelődje. R. Cs. T. a tanúvallomásában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy számára fel sem merült, hogy a biztosítani kívánt épület idegen tulajdon lenne. Ebből az következik, hogy amikor R. Cs. az alperes jogelődje felé kommunikálta a felperes jogelődjének szerződésmódosítási szándékát, ez kizárólag azokra a kérdésekre vonatkozott, amelyekre a módosítás vonatkozott. A 2004. szeptember 15-ei okirat a felperes jogelődjének szerződésmódosításra irányuló ajánlata, vagyis a korábban a L. utcai ingatlanra létrejött szerződésnek csupán azok a tételei módosulnak, amelyekre az okirat kitér. Ebben az új telephely tulajdoni helyzetére vonatkozóan az alapszerződésben foglaltaktól eltérő utalás nincs, ezért a kötvény sem tartalmaz a N. utcai épületnek a L. utcaihoz képest eltérő tulajdoni helyzetére vonatkozó kitétel. E kötvény azonban nem tekinthető a biztosított ajánlatától eltérőnek.

Az alperes álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy a felperes a teljes üzleti célú épületet, vagyis a teljes „U” alakú épületet kívánta biztosítani, nem pedig csak annak valamely részét. A felperes biztosítási érdeket kiterjedt a teljes „U” alakú épületre, figyelemmel a felperes, mint törvényes képviselő nyilatkozatára.

Az alperes álláspontja szerint a kifejezetten írásbeliséghez kötött biztosítási szerződésben jelentősége van annak, hogy milyen adatok kerülnek a szerződésbe. Ha pedig a biztosítási szerződés saját tulajdonra jött létre, akkor az nem vonatkozik idegen tulajdonra. Az elsőfokú bíróság akár csak részben is nem értékelte a felperes terhére azt, hogy a perbeli szituáció kialakulása kifejezetten a felperes megbízottja, a biztosításközvetítő miatt alakult így.

Az alperes a fellebbezésében vitatta a késedelmi kamat mértékét is. Egyrészt azért, mert a Ptk. 301/A.§-ara a felperes nem hivatkozott, másrészt a Ptk. 301/A.§ álláspontja szerint a biztosítói kifizetésekre egyáltalán nem alkalmazható. A Ptk. 301/A.§ a Ptk. 688.§ c) pontja alapján a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó fizetési késedelem leküzdéséről szóló 2000/35/EK irányelvnek való megfelelést szolgálja. Ez az irányelv egyértelműen kimondja, hogy a szabályai nem alkalmazandók kártérítési, illetve biztosítói kifizetésekre. Ezt támasztja alá a Ptk. 301/A.§ (3) bekezdése is, azok a szabályok, amelyek e § alkalmazhatóságának kezdő időpontját határozzák meg.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból érdemben helyes jogi következtetést vont le. A perbeli szerződésmódosítás létrejöttével, érvényességével, illetve a szerződésmódosítás tartalmával összefüggésben kifejtett jogi indokokat azonban a másodfokú bíróság maradéktalanul nem osztja.

A perben irányadó tényállás szerint a biztosításközvetítő jelzése alapján készült el az alperes jogelődjének 2004. szeptember 15-ei írásbeli ajánlata, amely nem tartalmazott utalást arra, hogy a P., N. utcai telephely a kft. saját tulajdona-e. Az ajánlatban azonban utalás volt arra, hogy annak tartalmát vezetik rá a kötvényre. Az ajánlatot a felperes jogelődje változtatás nélkül elfogadta, aláírta, majd az alperes jogelődje kiállította a biztosítási kötvényt, amely a II. telephelyet is saját tulajdonúként tüntette fel. Ebből az következik, hogy az alperes jogelődje a 2004. szeptember 15-ei nyilatkozatát ajánlattételre felhívásnak tekintette és a felperes jogelődjének írásbeli ajánlatát kötvény kiállításával kívánta elfogadni. Ennek megfelelően a felperes jogelődje a szerződésmódosításra vonatkozó írásbeli ajánlatát meg is tette és azt az alperes jogelődje a kötvény kiállításával elfogadta.

A felperes jogelődjének a biztosítási szerződés módosítására irányuló ajánlata hiányos volt, mert nem tartalmazott adatot arra nézve, hogy a II. számú telephely saját vagy idegen tulajdon. Ezt az ajánlatot az alperes jogelődje úgy értelmezte, hogy a módosítás is saját tulajdonú ingatlanra vonatkozik. Ez az értelmezés a Ptk. 207.§ (1) bekezdésnek megfelelt. Abból következően ugyanis, hogy az ajánlat a tulajdonos személyére vonatkozó eltérést nem tartalmazott, az alperes jogelődje alappal vonhatta le azt a következtetést, hogy a II. számú telephely is a kft. tulajdona, így az általa a kötvény kiállításával megtett és saját tulajdonra vonatkozó elfogadó nyilatkozat nem tért el a felperes jogelődjének a Ptk. 207.§ (1) bekezdése szerint értelmezendő ajánlata tartalmától. A szerződésmódosítás ezért a kötvény tartalma szerint jött létre, és az alperes jogelődjét nem terhelte a Ptk. 538.§ (1) bekezdése szerinti írásbeli figyelmeztetési kötelezettség.

A Ptk. 210.§ (1) bekezdése szerint, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, az szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A szerződés módosítása a II. számú telephelyre is, mint saját tulajdonú épületre jött létre és ez a körülmény megalapozza az alperes megtámadási kifogásának jogalapját.

Az alperes a kötvény kiállításakor tévedésben volt a szerződésmódosítással érintett ingatlan tulajdoni viszonyait illetően. A tévedését a felperes jogelődje okozta, mert a szerződésmódosításra vonatkozó ajánlat nem tartalmazta azt, hogy az I. számú telephelytől eltérően a II. számú telephely nem saját, hanem bérelt ingatlan. Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kockázat mértéke nem a biztosítandó vagyontárgy tulajdoni helyzetétől függ. A

káresemények elkerülésére irányuló érdekelttség ugyanis fennáll akkor is, ha az ingatlan nem a szerződő fél, hanem más tulajdonában áll és a szerződő fél csak az ingatlan bérlője. Ettől függetlenül mégis lényeges körülménynek minősül az ingatlan tulajdoni helyzete, mert ehhez igazodik a biztosítási összeg mértéke. Idegen tulajdon esetén a biztosító alacsonyabb összegű biztosítási szolgáltatás teljesítésére vállal kötelezettséget az ehhez igazodó alacsonyabb mértékű biztosítási díj ellenében. A lényeges körülmény tehát mindkét fél szolgáltatását érinti. Ebből következően az alperes megtámadási kifogása alapján megállapítható, hogy a szerződés saját tulajdonra vonatkozó kikötése és az alperes ezzel összefüggő fizetési kötelezettségére vonatkozó kikötés érvénytelen.

A Ptk. 239.§ (1) bekezdése szerint a szerződés részbeni érvénytelensége esetén az egész szerződés csak akkor dől meg, ha a felek azt az érvénytelen rész nélkül nem kötötték volna meg. Megállapítható, hogy a felek a szerződést akkor is megkötötték volna, ha a biztosított vagyontárgyat idegen tulajdonként vették volna figyelembe, mert a felperes jogelődjének oldalán az ingatlan megóvásához fűződő érdekelttség fennállt, illetve az alperes részéről a biztosítási esemény kockázatának mértékét ez a körülmény nem befolyásolta. A megtámadási kifogással érintett szerződéses kikötés érvénytelenségének oka az alperes térítési kötelezettségének mértéke. Ez az ok az alperes fizetési kötelezettségének az idegen tulajdonra vonatkozó szerződési szabályok alkalmazásával megszüntethető, ezért a másodfokú bíróság a Ptk. 237.§ (2) bekezdésének alkalmazásával a perbeli szerződést azzal a tartalommal nyilvánította érvényesnek, hogy a II. számú telephelyen bekövetkezett biztosítási eseménnyel kapcsolatban az alperes térítési kötelezettségére a GSZK 35. pontja irányadó. Az elsőfokú bíróság az alperest ennek megfelelően marasztalta, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését - eltérő indokok alapján - helybenhagyta.

A Ptk. 553.§ (2) bekezdése nem alkalmazható, ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokokat a másodfokú bíróság maradéktalanul osztja, így a további bizonyítás elrendelése is szükségtelen. A felperes az ajánlatban a biztosítandó vagyontárgyként a P., N. utcai ingatlant II. telephelyként (iroda) jelölte meg. A szerződésmódosítási ajánlat tehát a Ptk. 207.§ (1) bekezdése szerinti értelmezés alapján az irodaként használt helyiségekre vonatkozott, tehát nem az egész épületre. Ehhez képest a kötvénynek az a tartalma, hogy a II. telephelyen „épületek, építmények” megjelölést alkalmaz, a biztosítási összeg változatlanul hagyása mellett olyan eltérés, amely a Ptk. 553. § (2) bekezdés szabálya miatt lényeges eltérés, és amelyre írásbeli figyelem felhívás hiányában a szerződés a Ptk. 538. § (1) bekezdésére figyelemmel nem jött létre.

A kamat mértékére vonatkozó fellebbezés sem megalapozott. A Ptk. 301/A.§ (1) bekezdés szerint gazdálkodó szervezetek között a késedelmi kamatra vonatkozó szabályokat az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Ptk. 688.§ c) pontja szerint a törvény 209.§-ának (2) bekezdése, 301/A.§-a és 368.§-ának (1) bekezdése az Európai Parlament és a Tanács kereskedelmi ügyletekhez

kapcsolódó fizetési kérelem leküzdéséről szóló 2005/35/EK irányelvnek való megfelelést szolgálja.

Az irányelv a preambulának (13) bekezdésében kimondja, hogy ez az irányelv kizárólag a kereskedelmi ügyletek ellenértékének kiegyenlítésére vonatkozik, és nem rendelkezik a fogyasztókkal kötött ügyletekről, illetve más, pl. a csekkekre és a váltókra vonatkozó jogszabályok szerinti fizetésekkel kapcsolatos kamatokról, a kártérítési kifizetésekről, ideértve a biztosító társaságok kifizetéseit is. Az irányelv az 1. cikke szerint a kereskedelmi ügyletek ellenértékének kiegyenlítéseként végrehajtott valamennyi fizetésre vonatkozik. A 2. cikk 1. pontja szerint az irányelv alkalmazásában kereskedelmi ügyletek: vállalkozások, illetve vállalkozások és hatóságok között lebonyolított olyan ügyletek, amelyek fizetés ellenében áruk szállítását vagy szolgáltatását eredményezik. Az irányelv 3. cikk (1) bekezdés d) pontja rendelkezik arról, hogy a tagállamok milyen kamatmértéket kötelesek megállapítani. Az irányelv 6. cikk (1) bekezdése szerint a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2002. augusztus 8-a előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a bizottságot. Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg. Az irányelv 8. cikke szerint az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

A Magyar Köztársaság az irányelvnek megfelelő intézkedéseket hatályba léptette és a Ptk. 688.§ c) pontjában rögzítette, hogy melyek azok az intézkedések, amelyek az irányelvnek való megfelelést szolgálják. A Ptk. 301/A.§ (1) bekezdésében azonban a jogalkotó az irányelvnél szélesebb körben rendelte alkalmazni a késedelmi kamatra vonatkozó eltérő szabályokat. Az irányelvvel szemben e rendelkezéseket nem csak a kereskedelmi ügyletekre, hanem a gazdálkodó szervezetek egymás közötti minden jogviszonyára alkalmazni kell. Ez következik a Ptk. 301.§ (1) bekezdésének megfogalmazásából, amely az eltérő szabályok alkalmazását nem szűkítette le egyes jogviszonyokra. A közösségi jog és a tagállami jog nem ellentétes egymással, a közösségi jog nem írja elő, hogy az irányelvben meghatározott intézkedéseket a tagállam más jogviszonyokra nem alkalmazhatja. Jelen esetben a Magyar Köztársaság az irányelvnek való megfelelésnek úgy tett eleget, hogy szélesebb körben rendelte alkalmazni a kamatfizetésre vonatkozó eltérő szabályokat. A Ptk. 301/A.§ alkalmazhatóságának körét a bíróság nem szűkítheti le az irányelvre hivatkozással, nem mondhatja ki azt, hogy a késedelmi kamatra vonatkozó eltérő rendelkezéseket csak az irányelvben meghatározott kereskedelmi ügyletekre lehet alkalmazni.

A fenti indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta és az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Pécs, 2009. június 24.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Kassai Gyöngyi
tisztviselő